

ODPIS

Sygn. akt VI ACa 1226/07

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2008 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA	- Marek Podogrodzki
Sędzia SA	- Maciej Kowalski (spr.)
Sędzia SA	- Beata Błażejczyk
Protokolant: apl. radc.	- Katarzyna Snarska

**po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 maja 2008 r.
sprawy z powództwa Barbary R
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej
na skutek apelacji wniesionej przez powódkę
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
z dnia 21 czerwca 2007 r.
sygn. akt XVII Ame 38/07**

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 grudnia 2006 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że powódka – Barbara R. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą P. „R.” z siedzibą w C. naruszyła warunek 2.1.1. i warunek 2.1.4 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 czerwca 2004 r. w ten sposób, iż:

1. gromadziła w zakładowej stacji paliw w C., olej napędowy nie spełniających wymagań jakościowych, czym naruszyła art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie kontrolowania i monitorowania paliw ciekłych z dnia 17 grudnia 2002 r., co stanowi naruszenie warunku 2.1.1.1 koncesji,
2. w dniu 17 czerwca 2005 r. przewoziła 1300 litrów oleju napędowego w dwóch zbiornikach (o pojemności 1000 litrów każdy) pojazdem nie przystosowanym do przewożenia materiałów niebezpiecznych tj. samochodem marki Ford TRANSIT o numerze rejestracyjnym. tzw. „busem”, co stanowi naruszenie warunku 2.1.4. koncesji.

Za powyższe działanie pozwany wymierzył powódce karę pieniężną w wysokości 105.431,00 zł, co stanowi 1% przychodu działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2005 r.

Za podstawę swojego rozstrzygnięcia Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał okoliczność, iż powódka gromadziła w zakładowej stacji paliw w C., olej napędowy o jakości niezgodnej

z obowiązującymi przepisami prawa, czym naruszyła warunek 2.1.1. udzielonej koncesji.

Pozwany uznał również, że powódka naruszyła warunek 2.1.4. koncesji, bowiem w trakcie prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przewoziła 1300 litrów oleju napędowego środkiem transportu nie przystosowanym do przewozu ładunków niebezpiecznych.

Pozwany wskazał, że wysokość kary pieniężnej ustalona została z zachowaniem przepisu art. 56 ustawy – Prawo energetyczne. Ponadto, ustalając wysokość kary pieniężnej, pozwany uwzględnił stopień szkodliwości czynu oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe a w szczególności wziął pod uwagę fakt, że powódka gromadziła paliwa ciekłe, których parametry jakościowe były niezgodne z parametrami wynikającymi z norm określonych przepisami, a także fakt, iż przewoziła te paliwa pojazdem do tego nieprzystosowanym.

Od powyższej decyzji powódka złożyła odwołanie wnosząc o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa, ewentualnie, zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 i § 3 k.p.a. o jej uchylenie i umorzenie postępowania lub skierowania sprawy do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej decyzji powódka zarzuciła:

- rażące naruszenie prawa, powodujące jej nieważność z mocy art. 156 § 1 pkt 2 i 7 k.p.a., oraz wady prawne powodujące jej nieważność z mocy samego prawa, przez obrazę przepisu art. 107 § 1 k.p.a.,
- błąd w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść decyzji, oraz obrazę przepisów art. 107 § 3 k.p.a., art. 7 k.p.a., art. 877 k.p.a.,

art. 80 k.p.a. oraz art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne, poprzez ich nie zastosowanie.

W uzasadnieniu odwołania powódka podniosła, że z opisu zarzucanych jej naruszeń obowiązujących przepisów, będących podstawą wymierzenia kary pieniężnej, wynika że przedsiębiorca naruszył art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania paliw ciekłych, oraz warunki 2.1.1 i 2.1.4 koncesji.

Z powyższego wynika zdaniem powódki, że zaskarżona decyzja została wydana bez powołania się na właściwą podstawę prawną, stąd jest ona obarczona wadą powodującą jej nieważność z mocy prawa, lub też stanowi to podstawę do stwierdzenia jej nieważności z powodu wydania jej bez podstawy prawnej, lub z rażącym naruszeniem prawa.

W opinii powódki, przedmiotowa decyzja oparta jest ponadto na błędnych ustaleniach faktycznych i wydano ją z naruszeniem przepisu art. 107 § 3 k.p.a.

W dniu 12 lutego 2003 r. umocowała do reprezentowania i działania w jej imieniu Krzysztofa R , który to podejmował decyzje dotyczące ilości, rodzaju oraz wyboru dostawcy oleju napędowego.

To nie ona lecz jej pełnomocnik został skazany za działania naruszające przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. W związku z powyższym, zdaniem powódki, nie może ona zostać obciążona negatywnymi konsekwencjami działania jej pełnomocnika, który to działał na jej niekorzyść oraz przekroczył zakres swojego umocowania.

Powódka nie miała kontroli nad działaniami Krzysztofa R   zaś jego działanie naruszało prawo czyli wybiegało poza zakres umocowania. Powódka nie powinien zatem ponosić karnej odpowiedzialności pieniężnej, ponieważ Krzysztof R   jest sprawcą oraz osobą winną naruszenia obowiązujących przepisów.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki ustalając wysokość kary pieniężnej powinien uwzględnić stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Orzeczona w stosunku do niej kara pieniężna nie spełnia powyższych wymogów.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 21 czerwca 2007 r. oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że powódka Barbara R   prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą P   „R   ” z siedzibą w C   w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji Nr OPC/3195/5263/W/1/2004BP udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 czerwca 2004 r.

Badania próbki oleju napędowego pobranej na użytkowanej przez powódkę stacji paliw w miejscowości C   w dniu 18 lipca 2005 r. wykazały niezgodność z wymaganiami jakościowymi określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. Nr 192, poz. 1969).

Zawartość siarki w próbce oleju napędowego wynosiła 68 mg/kg a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej, wynosić maksymalnie 62 mg/kg.

Również kolejne badanie tej próbki wykazało zawyżoną zawartość siarki, która wynosiła 94,7 mg/kg, a powinna, przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej maksymalnie wynosić 54 mg/kg.

Ponadto w dniu 17 czerwca 2005 r. powódka przewoziła 1300 litrów oleju napędowego środkiem transportu nie przystosowanym do przewozu ładunków niebezpiecznych.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, iż nie jest władny do wydania orzeczenia w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji wydanej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Wskazał, iż naruszenie jednego z warunków koncesji jest już wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Sąd stanął na stanowisku, że prawidłowo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powódkę kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 – ustawy Prawo energetyczne. Powódka naruszyła bowiem warunek 2.1.1. i warunek 2.1.4. koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 czerwca 2004 r. Nr OPC/3195/5263/W/1/2004/BP.

Powódka, akceptując warunki udzielonej jej koncesji, zaakceptowała również warunek określony w punkcie 2.1.1. i 2.1.4. Powinna zatem, zdaniem Sądu, liczyć się z obowiązkami wynikającymi z koncesji oraz z ewentualnymi trudnościami w sprostaniu tym obowiązkom.

Warunek 2.1.1. koncesji stanowi, że Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do prowadzenia działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie – Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Powódka była zatem zobowiązana do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych (Dz. U. Nr 34, poz. 293 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 w/w ustawy, zabroniony jest obrót paliwami ciekłymi lub ich gromadzenie przez przedsiębiorcę w stacjach zakładowych, jeżeli nie spełniają wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4 ust. 2 albo art. 5 ust. 3. Wymagania jakościowe dla paliw ciekłych określone zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 16 sierpnia 2004 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U, Nr 192, poz. 1696).

Wobec tego, skoro w wyniku przeprowadzonej kontroli ustalono, że gromadzone przez powódkę paliwo nie spełnia wymogów jakościowych zgodnych z w/w rozporządzeniem, należało uznać, że powódka naruszyła art. 6 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych.

Z kolei warunek 2.1.4. koncesji stanowi, że Koncesjonariusz jest zobowiązany do prowadzenia działalności w sposób nie stanowiący zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz nie narażający na powstanie szkód materialnych oraz do przestrzegania przepisów dotyczących bezpieczeństwa ludzi i mienia.

W ocenie Sądu, wykazane w postępowaniu administracyjnym działanie powódki, która w dniu 17 czerwca 2005 r. przewoziła 1300 litrów oleju napędowego w dwóch zbiornikach pojazdem nieprzystosowanym i nie oznakowanym odpowiednio do przewożenia materiałów niebezpiecznych, tj. samochodem marki Ford Transit, niewątpliwie stanowiło zagrożenie dla bezpieczeństwa ludzi i mienia. Z tych względów należało uznać, że także warunek 2.1.4. koncesji został przez powódkę naruszony.

Ponieważ powódka naruszyła dwa warunki udzielonej jej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, uzasadniało to, w ocenie Sądu, wymierzenie jej kary pieniężnej przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 i art. 56 ust. 3 i 5 ustawy Prawo energetyczne.

Stanowisko powódki, która wywodziła, że nie może ona zostać obciążona negatywnymi konsekwencjami działań swojego pełnomocnika, nie zasługiwało w ocenie Sądu na uwzględnienie.

Działalność prowadzona przez powódkę ma charakter koncesjonowany, a koncesja poprzez warunek 2.1.1. i warunek 2.1.4. nakładała na nią określone obowiązki. Prowadząc koncesjonowaną działalność gospodarczą o profesjonalnym charakterze powódka jest w pełni odpowiedzialna za skutki działań swojego pełnomocnika, któremu powierzyła pewne obowiązki. Okoliczność, że pełnomocnik powódki działał na jej szkodę nie stanowi natomiast żadnego usprawiedliwienia dla powódki za naruszenie warunków wynikających z koncesji. Odpowiedzialność z tego tytułu spoczywa na powódce, bowiem to wyłącznie na niej jako profesjonalistce ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji, w tym doboru odpowiednich pracowników, aby sprostać obowiązkom wynikającym z koncesji.

Nie ma także znaczenia w przedmiotowej sprawie okoliczność, iż to nie powódka a jej pełnomocnik – Krzysztof R. został skazany za działania naruszające przepisy ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw ciekłych. Sąd Okręgowy w pełni podzielił w tym zakresie stanowisko pozwanego. Postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne z tytułu naruszenia warunków koncesji jest postępowaniem niezależnym i odrębnym od postępowania karnego za naruszenie przepisów ustawy o systemie monitorowania i kontroli jakości paliw ciekłych.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrywał się okoliczności, które uzasadniałyby zmianę przedmiotowej decyzji w kwestii wysokości nałożonej na powódkę kary pieniężnej.

Fakt naruszenia przez powódkę obowiązków wynikających z koncesji został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość i ustalenie kary pieniężnej na poziomie 1% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2005 r. nie jest zbyt wygórowane.

Tak niski wymiar kary, w ocenie Sądu, uwzględnia również fakt, że w wyniku działań powódki interes odbiorców nie został naruszony. Naruszony natomiast został w istotny sposób porządek prawny, co znalazło wyraz w wysokości wymierzonej kary.

Okoliczności, iż powódka poniosła stratę prowadząc działalność gospodarczą oraz, że naruszenia przez nią obowiązków koncesji miały charakter jednorazowy w ocenie Sądu Okręgowego, nie uzasadniały nałożenia kary pieniężnej w niższym wymiarze. Kara pieniężna za naruszenie obowiązków koncesyjnych nakładana jest przez Prezesa Urzędu

Regulacji Energetyki, niezależnie od tego, czy działalność gospodarcza przynosi straty, czy też nie.

Słusznie zatem, w ocenie Sądu, uznał Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, że wymierzona powodce kara pieniężna pozostaje we właściwej proporcji do jej przychodu i pomimo, że prowadzona działalność przyniosła stratę, to ma ona jednak możliwość jej uiszczenia.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła powódka Barbara R

Zarzuciła mu naruszenie art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Przepis art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego nie określa dolnej granicy kary. Stąd też kara określona na poziomie 1% nie może być uznana za „niski wymiar kary”. Ponadto podniosła, iż nie miała wpływu na działania swojego pełnomocnika a tym samym stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie a także możliwości finansowe przemawiają za obniżeniem wysokości wymierzonej kary.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie wymierzonej kary pieniężnej do kwoty 5.431 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością

prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

W apelacji powódka prawidłowo podnosi, iż powyższy przepis wskazuje jedynie górną wysokość kary pieniężnej. W przypadku gdy związana jest ona z działalnością prowadzoną, jak w przypadku powódki, na podstawie koncesji nie może ona przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Okoliczność, iż dolna granica wysokości kary pieniężnej nie jest w ustawie określona nie może jednak przemawiać za uznaniem, iż wadliwe jest ustalenie przez Sąd Okręgowy w Warszawie, iż wymierzona powódce kara pieniężna na poziomie 1% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez nią w 2005 r. nie jest zbyt wygórowana i uznać należy ją za wręcz niską. Powódka w krótkim odstępie czasu dwukrotnie naruszyła bowiem dwa warunki udzielonej jej koncesji i gdyby nie jej dotychczasowe zachowanie i jej możliwości finansowe, zważywszy na stopień szkodliwości czynu oraz stopień zawinienia, nie można byłoby wykluczyć wymierzenia jej wyższej kary.

Trafnie Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalił, iż podnoszona przez powódkę okoliczność, iż nie powinna być ona obciążona negatywnymi konsekwencjami działań swojego pełnomocnika nie może mieć wpływu na uznanie wniesionego odwołania za uzasadnione. Powódka ponosi bowiem odpowiedzialność za skutki działań swojego pełnomocnika, w tym za działanie naruszające przezeń warunki udzielonej jej koncesji. Przepisy Rozdziału 7 Prawa energetycznego dotyczące kar

pieniężnych nie mają przy tym charakteru przepisów należących do prawa karnego.

Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy uznał, iż w okolicznościach sprawy istniały podstawy do nałożenia na powódkę kary pieniężnej za naruszenie obowiązków wynikających z koncesji.

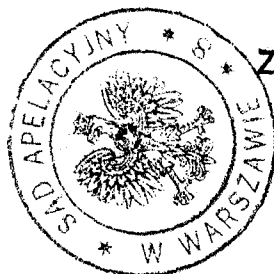
W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest również podstaw do uznania, iż poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia w zakresie wysokości wymierzonej powódce kary pieniężnej są nieprawidłowe.

Sąd Apelacyjny ustalenia te w pełni podziela i uznaje za własne.

Prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, iż wymierzona powódce kara pieniężna pozostaje we właściwej proporcji do jej przychodu. Pomimo że prowadzona przez nią działalność przyniosła straty, to powódka, zważywszy na swoje możliwości finansowe, ma możliwość uiszczenia tej kary.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznając, iż wniesiona apelacja nie zawiera uzasadnionych podstaw, działając na zasadzie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 3 pkt 3 § 12 ust., 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy